

האשה נקנית פרק ראשון קידושין לו.

עין משפט נר מצוה

שצננ א מיי פייג מהל
עיו הלו טו סמנ
לאוין סב טושיע דין ס'
קפ ספיקי ז'
שצננ ב ג מיי טור
שיע שם ספיי ט'
ד נמי פיד מהל תפילין
הליא טושיע ארית ס'
ספיקי ז'
שצננ ה מיי פייג מהל
מעשה הקרנות
הל' ח סמנ עשין קפג'
שצננ ו מיי שם פיע
הללס ט'
שצננ ז מיי פיע מהל
ציאת מקדש הלכה
ה'
שצננ ח מיי פייג מהל
סוטה הלכה טו
ופיע מהלכות מעשה
הקרנות הלכה טז'
שצננ ט מיי פיע
מהלכות מעשה
הקרנות הלכה טז ופיע'
ההלכות מידות הלכה ז'

הנהרות הב"ח

(א) תובי דיה הקבלות
ודיה סוק דהילא:

תורה אור השלם

- בנים אתם לוי
אלהיכם לא תתגרדו
ולא תשימו קרחה בין
ענייכם למת:
- כי אילי עמי אתו לא
ירשו בנים קרלים הקה
ולא בננים הקה הקמים
הקה לקרע ולהשיב לא
דמימו ד כב
ד יאמר אשתיה פני
מקום ארצה מה
אחיהם כי דור הקה
הקה בנים לא אמנן בם:
- דברים יב ד
הוי גוי חטא עם כבד
עון זרע מרעים בנים
משחיתים עובי את יי
נצנצו את קודש ישראל
נורו אחר: ישיחו ד א
הקה משרי בני
ישראל בחול הקה אשר
לא ימד ולא יפטר והקה
במקום אשר יאמר להם
לא עמי אתם יאמר להם
בני אל קיי ורשע ב א
דבר אל בני ישראל
ואמרת אלומ אדם כי
יקריי מבני קרבן לוי מן
הקרבן מן הקרבן ומן
הצבא תקריבו את
יקריא ב א
7. וסמן ידו על ראש
העולה וקרחה לו לכפר
עליו: ויקרא ד א
8. דבר אל בני ישראל
לאמר המקריב את זבח
שלמיו לוי יביא את
קרבנו לוי מזבח שלמיה
את החלב על הקודה
יביא את הקודה להקריב
אתו תנופה לפני יי:
- ותאת תורת המנחה
הקרב אתה בני אהרן
לפני יי אל פני המזבח:
ויקרא ו ז
- והביא אל בני
אהרן ובהנים וקמין
משם מלא קמנו
מסלתה ומשמנה על כל
לבנתה והקטירי הבחן
את אוקרית המזבחה
אשה ריח ניחוח לוי:
ויקרא ב ב
11. והקטירו אתו בני
אהרן המזבחה על
העלה אשר על המזבח ומלא את
ראשו והקטיר המזבחה ונמצה דמו על קיר המזבח ויקרא א טו 13. וישח את בני הבקר לפני יי והקטירו בני אהרן
הבהנים את הדם וקרו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד: ויקרא א ה

א"י לאו ג"ש ה"א הפסיק הענין. וא"ת היכי תיסק אדעתין למימר
הכי הו"מ מפקינן לעיל (דף לה): מפאת א' שאינה צלל תשחית ולא
אמר דקרחה שכתוב בצרעה ראשונה קודם כל תשחית הפסיק הענין
לפאת זקן וכ"ש דקאי אקרחה שהיא ראשונה בצרעה א' קרובה יותר
לזני אהרן דכתיב בצרעה ועוד קשה
דמ"ק דמתניין היכי פליג אקרחה
דקאמר במתני' מוז מזל מקיף וכל
תשחית ולא קאמר וכל יקרחו והא
אפילו א מפאת אמר לעיל דקאי אזני
אהרן כ"ש דקאי אקרחה דקרובה
לזני אהרן וי"ל דסד"א דגזי קרחה
דלע"ג שהיא קרובה לזני אהרן
הפסיק הענין משום דכתיב (דברים יד)
כי עם קדוש אתם דמרכזה נשים ואפילו
בישראל ומפרש בגמרא דלל הפסיק
הענין: **אם** בן ד"ביתוב קרא קרחה.
פ"י ולימן את האמור של זה צוה הוה
מפקי צמה מנינו וזי משום דריצה
בהו מלות ימרות און לנו לחלק מזה
אתם שאנו מואלין צכהניס ובישראל
צדיא דודאי גוף המזה לא היינו
לומדים אכל פירוש המזה גמרי שפיר
מהדרי: **תפילין** גופיהו **מהבא**
גמרינן אהו. וא"ת ומה צנן מ"מ
יולף קרחה מתפילין דלון ג"ש למתנה"ס
וינא מה תפילין נשים פטורות הי"ג
גזי קרחה וי"ל דשמא לא נגמרה
ג"ש אלא לאשמעינן מקום הגת
תפילין וקשה להר"ם אמאי אין מניחין
תפילין בכל הראש כי הוי דקאמר
קרחה צלל הראש ומה להכי מכל
האי צין עיניס דהוה מזי למכתב
צדאשיס וע"ג דגזי קרחה כתיב
צין עיניס ופ"ה קרחה צלל הראש
וי"ל דליגמר ג"ש נכתב:
הסמיכות והתנופות וההגשות.
נראה
ואילן מיירי א' כהניס ומהו קרתי צנמ'
למעוטי כהנות אכל סמיכות ותנופות
אירי בישראל:

הקבלות והואיות. והולכה
חזיקה לא קתני
דהולכה צלל קבלה א' שהרי מן והקריבו
ה' הנה נפקא כמו קבלה חזיקה צלל
הזאה ו"א"ת אמאי אילטריך קרף
צגמרא למעוטי נשים תיפוק ליה
דכולהו מ"ע שהומן גרמא הוו שהרי
אינן נוהגות אלא ציוס א' דכתיב (ויקרא ו)
ציוס אומן והקריב קרבניהס וי"ל
דמ"מ אילטריך קרף למעוטינהו
ולמפסל קרבן צנשים דלוי לאו קרף
לא הוה יעינן שהעבודה פסולה
צנן להכי אילטריך קרף למעוטי
למימר דמחללי עבודה ועבודתן
פסולה מיהו מסמיכה קשה ד' אמאי
אילטריך קרף למעוטינהו דהא עבודה
לא אמתלל צהכי כלומר צלל סמיכה
נמי אין הקרבן פסול צנן ואס נעשה
א' צנן א' וי"ל דמ"מ אילטריך קרף
למעוטי דסד"א משום דכתיב וסמן
ושחט איתקס סמיכה דשמיטה א' מה
שמיטה כשרה צנשים דמתנן צוצמיס
(דף לה): ומייתי צשמעתא קמייתא
דשמיטה חולין (דף צ): כל הפסולין
דשמיטה שמיטתן כשרה שהשמיטה
כשרה צוים וצנשים וכו' אף

אחס היא. משמעות שתיין צין ציד צין צללי: **מזני אהרן.** דכתיב
(ויקרא כא) לא יקרחו קרחה צדאשיס גזי אמור אל כהניס: **דני**
כפיב קרא. בני אהרן: **נשוק קרא.** מהך ג"ש גבי ישראל: **צדאשיס.**
האמור אלל כהניס מה ת"ל דלפי שנאמר בישראל צין עיניסם ועוד קשה
סמך לפדחת: **ומה הלן.** בישראל
על מת דהסם כתיב למת: **א"כ.** להלן
מילתא לחודה אמר: **נשוק.** צמרייהו
קרח מאי קרחה הוה ליה כג"ש ימירה
למידרש נמי הא: **ספילין גופייהו מהכא**
גמרי. כלומר היא ג"ש צין עיניסם
מיבעי ליה למגמר מקום ספילין
מהכא דלל מימא צין א' עיניסם ממט
דליינו על פדחתו אלל יליף צין
עיניסם דקרחה דמקום שער דכללו
מקום שער לא משכחת קרחה וינינו
למעלה מפדחתו: **וצין לאזני וצין**
לרצה. דנפקא להו פטורה דנשים
מקרא אחרונה צניס אמר מאי דרשי
ציה: **וה"מ ספילין הוה דמקרו צני.**
כשלין צהס אלל סטות הוה דמיקרו
צניס אכל כשהס רשעים דלית צהו
הימנותא לא מקרו צניס: **משמיס.**
דלינו עבודה וזה דכתיב (דברים ד)
צין משמיטן ועשיסם פול וגו':
צין מעולא לא מקרו צני. עוד לעולם:
ס"ש. דהדרי מקרו צני אל חי ע"י
משונה: **מתנן הסמיכות נו.**
אינה סומכת ואינה מניפה ואינה מגשת
מנחה ואפילו היא כהנה אין העבודה
כשרה צה להגיש מנחה צנן
מעריבת דרומית כמשפטה דמנינן לה
צפ"צ דסוטה (דף ד): ואינה קומלת
ומקטרות ואינה מולקת עוף ואינה
מקבלת דס ואינה מזה דס טעלת
העוף מוז מסוטה ומירה שהס מניפות
מנחתן צננמן צין כהנות צין ישראליות
שמנחתן טעונה מנופה צבעלים וצגמ'
יליף לה: **גמ' אל צני ישראל**
ויקרא וכתיב צההו עניינא וסמן
ידו: **דבר אל צני ישראל והניף.**
צלו את אהרן המקריב את זבח
שלמיו וכתיב צההו עניינא א' הניף:
הקרב אומס. מהאי קרף נפקא לן
השה צפ"צ דסוטה (סס): **איוסק**
מליקה להקטרה. הוה מעיטנא
נשים מוהקטירו אהו צני אהרן:

ה"ג
2. **בנים סכלים הוהו ואומר** 3. **בנים לא אמון** 4. **זרע מרעים** 5. **בנים**
משחיתים ואומר 6. **והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני**
אל חי מאי ואומר וכי תימא סכלי הוה דמקרי בני כי לית בהו הימנותיהו לא
מיקרו בני ת"ש ואומר 7. **בנים לא אמון** 8. **וכי תימא כי לית בהו הימנותיהו הוה**
דמיקרו בנים כי פלחו לעבודת כוכבים לא מיקרו בנים ת"ש ואומר 9. **זרע מרעים**
בנים משחיתים 10. **וכ"ת בנים משחיתים הוה דמיקרו בני מעלייא לא מיקרו ת"ש**
ואומר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי:
מתנן 11. **הסמיכות והתנופות וההגשות והקטירות והמליקות**
והקבלות והואות נוהגים באנשים ולא בנשים חוץ מנחת ס' סוטה 12. **ונזירה שהן**
מוניפות: גמ' סמיכות דכתיב 13. **דבר אל בני ישראל** 14. **ומן ס' בני ישראל סומכים**
ואין בנות ישראל סומכות: תנופות: 15. **דבר אל בני ישראל והניף** 16. **בני ישראל**
מניפין ואין בנות ישראל מניפות: הגשות: דכתיב 17. **וזאת תורת המנחה הקרב**
אותה בני אהרן בני אהרן ולא בנות אהרן: קמיצות: דכתיב 18. **והביאה אל בני**
אהרן וקמץ בני אהרן ולא בנות אהרן: הקטרות: דכתיב 19. **והקטירו אותה בני**
אהרן בני אהרן ולא בנות אהרן: המליקות: דכתיב 20. **ומלקס** 21. **והקטיר איתקס**
מליקה להקטרה: הקבלות: דכתיב 22. **והקריבו בני אהרן ואמר מר**
והקריבו

שעו ושם וסמוטו עושה קרחה (מנחות יז). **בנים לא אימן** בס. לשון ויהי אומן (אמלך צ) ד"א אמן
לשן אומנו מהרומנו אמרו צניי נעשה ושמע ולשע קלה צנלו העתמס ועשו עלג ודברים כב. **בנים משחיתים.** צניס הי
להקריה נהפכו למשחיתים (ושפיה א). דבר אל בני ישראל וסמן. אס כי יקריב מכס קרבן לה, ומכיס צההו ענינא וסמן
(תנ"ך יז). ואין בנות ישראל מניפות. הן נעלם אלל סין (מנחות סו). מניף להי סין לחוד (סו).
שעו ושם וסמוטו עושה קרחה (מנחות יז). **בנים לא אימן** בס. לשון ויהי אומן (אמלך צ) ד"א אמן
לשן אומנו מהרומנו אמרו צניי נעשה ושמע ולשע קלה צנלו העתמס ועשו עלג ודברים כב. **בנים משחיתים.** צניס הי
להקריה נהפכו למשחיתים (ושפיה א). דבר אל בני ישראל וסמן. אס כי יקריב מכס קרבן לה, ומכיס צההו ענינא וסמן
(תנ"ך יז). ואין בנות ישראל מניפות. הן נעלם אלל סין (מנחות סו). מניף להי סין לחוד (סו).

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

לו.

עין משפט
נר מצוה

הא א מיי פיי מהל'
מהללות אסורות
הל' י סמג לאוין קמד
טוש"ע ייד מומן לנד
ספיק ח:
הב ב מיי פיי הלכה ח
[פ"ה מהל' כלאס
הל' ג ד טוש"ע סס טי'
לנו סעי' [ח] סט:
הג ג מיי פיי מהלמת
ע"ז הלכה א סמג
עשין טז:

מוסף רש"י

החוקים
המדרשות.
שדורשין
בפירוק שיש בן הוראה
(בריות י"ג).
לאחר
ירושלמי וישיבה משמע.
לחבר שקבע משק בשילה
הוא למחייבו (ובחיים)
קרא. ועיי' קרב ד"ה
באר לשי"ת.

החוקים
המדרשות.
שדורשין
בפירוק שיש בן הוראה
(בריות י"ג).
לאחר
ירושלמי וישיבה משמע.
לחבר שקבע משק בשילה
הוא למחייבו (ובחיים)
קרא. ועיי' קרב ד"ה
באר לשי"ת.

החוקים
המדרשות.
שדורשין
בפירוק שיש בן הוראה
(בריות י"ג).
לאחר
ירושלמי וישיבה משמע.
לחבר שקבע משק בשילה
הוא למחייבו (ובחיים)
קרא. ועיי' קרב ד"ה
באר לשי"ת.

החוקים
המדרשות.
שדורשין
בפירוק שיש בן הוראה
(בריות י"ג).
לאחר
ירושלמי וישיבה משמע.
לחבר שקבע משק בשילה
הוא למחייבו (ובחיים)
קרא. ועיי' קרב ד"ה
באר לשי"ת.

החוקים
המדרשות.
שדורשין
בפירוק שיש בן הוראה
(בריות י"ג).
לאחר
ירושלמי וישיבה משמע.
לחבר שקבע משק בשילה
הוא למחייבו (ובחיים)
קרא. ועיי' קרב ד"ה
באר לשי"ת.

החוקים
המדרשות.
שדורשין
בפירוק שיש בן הוראה
(בריות י"ג).
לאחר
ירושלמי וישיבה משמע.
לחבר שקבע משק בשילה
הוא למחייבו (ובחיים)
קרא. ועיי' קרב ד"ה
באר לשי"ת.

החוקים
המדרשות.
שדורשין
בפירוק שיש בן הוראה
(בריות י"ג).
לאחר
ירושלמי וישיבה משמע.
לחבר שקבע משק בשילה
הוא למחייבו (ובחיים)
קרא. ועיי' קרב ד"ה
באר לשי"ת.

החוקים
המדרשות.
שדורשין
בפירוק שיש בן הוראה
(בריות י"ג).
לאחר
ירושלמי וישיבה משמע.
לחבר שקבע משק בשילה
הוא למחייבו (ובחיים)
קרא. ועיי' קרב ד"ה
באר לשי"ת.

החוקים
המדרשות.
שדורשין
בפירוק שיש בן הוראה
(בריות י"ג).
לאחר
ירושלמי וישיבה משמע.
לחבר שקבע משק בשילה
הוא למחייבו (ובחיים)
קרא. ועיי' קרב ד"ה
באר לשי"ת.

זניסן שלא יאכל מהם ומספק אין לאסור כל השעורים כיון כדוב
השעורים מרעו קודם ט"ז זניסן וזירושלמי נמי משמע דהדש נוגע
אף בשל עובדי כוכבים דפריך עלה דמתני' דקתני אף החדש אמאי לא
תני חלה ומשני לפי שאינה בשל עובדי כוכבים דהדש דקתני
בזמנתיהו נוגע בשל עובדי כוכבים:

הרי תפילין ופטר חמור. פירש
צקונטרס לנוהג בח"ל דהא
אשכחן בזמנה דוכתיב ברבנן אמוראי
דצבל דמנחי תפילין וכן מצינו בצבורות
(דף י"א.) פ' דרמי בר חמא דהיה מנצל
היה לו פטר חמור וא"ת דלמא
מדברנן הוה עבדי וי"ל דמ"מ פריך
שפיר דכי נמי מדברנן הוה עבדי מ"מ

הוה ליה למיתיה בזמנא חוץ מתפילין
ופטר חמור דהא חשיב ערלה בזמנא
דמשמע בצמון דאינו אלא מדברנן
דקתני יודד ולוקח וכו' וא"ת היכי
מיסק אדעמיה למימר דמזוה המלויה
בארץ אינה אלא א"כ נאמר בה ציאה
והרי כלאים דלא כתיב בהו ציאה וקרי
ליה בזמנא תלויה בארץ וי"ל דלעולם

היה יודע דמזוה שהיא חובת הקרקע
נקראת תלויה בארץ אע"ג דלא כתיב
בה ציאה אלא הוה סלקא דעמיה דאף
אומה שאינה חובת קרקע אלא חובת
הגוף אי כתב בה ציאה הוה נמי
נקראת תלויה בארץ ולהכי פריך הרי
תפילין ופטר חמור: ה"ג צא ואמר
מזה שכתוב בענין מה עובדים כוכבים
מזוהרת. וי"ג עבודת כוכבים בכלל
הימה ולמה יאכל להקיש אליה שהרי
יאכל לומר אדז תאבדון:

לרמך שב"מ שנאמר בו מושב.
פירש צקונטרס דגבי
פרשת נסכים קאי דכתיב כי תבואו
אל ארץ מושבותיכם ועשיתם אשה
וגו' וילף ר' ישמעאל מקרא דלא דא
הכתוב אלא להטעין נסכים לצמת
צבור ואפילו קרבן יחיד בזמנת צבור
דמשמע לקמן (עמוד ז) אצל לא קרבן
יחיד בזמנת יחיד ונפקא לן מדכתיב
דהאי פרשת נסכים אשר אני ונתן
לכם משמע בזמנת הנוהגת בצולכס
הכתוב מדבר הלכך ע"כ האי

מושבותיכם לא משמע כל מקום שאתם
יושבים דלחן צמת צבור אלא במקום
אחד א"כ פ' ממושבתיכם דכתיב אחא
לאשמעינן דאף צמת גלגל שהיה שם
מוזב המנשת כל י"ד שנה שכבשו
וחלקו והיא צמת צבור לא נתחייבו
בנסכים אלא דוקא פ' עד צבאו לשי"ת
דהיינו אחר ירושה וישיבה ונתחייבו
בנסכים וזבז לא פסקו נסכים מצמת
צבור אפילו משחרבה שילה פ' היתה
צמת צבור בנזב וגבזו^א והיינו דקאמר
ללמדך שב"מ כו' כלומר מדפריש לן
קרא צמת הנוהגת בצולכס ש"מ

מושבותיכם דכתיב בנסכים לאו כל מקום משמע דא"כ הוה לה צמת
יחיד הנעשית שב"מ צענת היתר הצמות עב"ל:
והרי שבת שנאמר בה מושבות. פ' צקונטרס דכתיב לא תעברו
אש בכל מושבותיכם ציוס השבת ולא הירא דהא אינטיריך
לדרשא אחרינא דדרשינן צ"ק דשבת (דף ג"ב.) בכל מושבותיכם אי
אתה מצעיר אצל אתה מצעיר במדורות צית המוקד^ב וע"ק דקאמר
בסמך^ג סד"ג הואיל צענינא דמועדות כתיב והאי קרא לא כתיב
צענינא דמועדות לכן נראה דקרא אחרינא הוה דכתיב שבת היא
לה' בכל מושבותיכם פירשת אמור אל הכהנים^ג גבי מועדות:
צמא

דא"כ הוה לה צמת יחיד הנעשית שב"מ צענת היתר הצמות: והרי שבת. נאמר בה פ' לא תעברו וגו' ונוהגת שב"מ אף מושבותיכם דנסכים
צמ"מ קאמר וצמת יחיד הנוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר והאי דתלמיה צציאת הארץ ה"ק עד עכשו הייתם במשכן שהצמות נאקרו
ועדיין לא הקרבנתם נסכים אלא בצמות ציבור ומשצבאו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקבע משכן שילה והיו שוכנים בגלגל טרודים בזמלתמה
וקי"ל שהתורו הצמות בא כתוב זה ללמדנו כי תבואו אל הארץ ותהא צמת יחיד מותרת אף היא טעון נסכים והכי איתא בזבחים (ס:)

צמא

חזן מן הערלה והכלאים. שאע"פ שתלויות בארץ נוהגים אף בח"ל
הערלה הלכה והכלאים מדברי סופרים כדלקמן (דף נח:): **אף החדש**.
מלאכולו לפני העומר: **גמ'** סלויה דכתיב בה ציאה. שאלמה הכתוב
בציאת הארץ כתיב כי תבאו (ויקרא יט) כי יצאך (שמות יג): **תפילין**
ופטר חמור. כתיב צרו והיה כי

יצאך צפרשת קדש לי (ס:): **ונוהגין**
צין בארץ צין כו'. תפילין אשכחן
בזמנה דוכתיב^א ברבנן אמוראי דצבל
דמנחי תפילין (פטר חמור פ' צפטר רחם
תלה רחמנא): **חובת הגוף**. היינו
אינה תלויה בארץ פ' אינה מוטלת לא
דמנחי תפילין (פטר חמור פ' צפטר רחם
תלה רחמנא): **חובת קרקע**. שמוטלת
על הקרקע ולא על גידוליו אלא על
גופו של חכם כגון שבת תפילין עבודת
כוכבים פטר חמור מילה עריות
וכיוצא בהם: **חובת קרקע**. שמוטלת
על הקרקע או גידוליו כגון תרומות
ומעשרות חלה לקט שכחה ופאה
שציעית חדש ערלה כלאים: **מנא**
ה"מ. דחובת הגוף נוהגת בכל מושבות
וכותב הקרקע אינה אלא בארץ:
השמרון זו משנה שמציאה לרבי

מעשה דכתיב תשמרון לעשות: **אשר**
אחס חיים. צין בארץ צין בח"ל:
אל ולמד. על איזה מהם הכתוב אומר
כי הימים אשר אתם חיים על האדמה:
ממה שאמור צענין. דסמון ליה אדז
תאבדון וגו' דהיינו עבודת כוכבים
ועליהם נכתבו כל מושבות כדכתיב
כל הימים אשר אתם חיים ודבר הלמד
מענינו אחד מיי"ג מדות היא ונלמד
מכאן דכל חובת הגוף נוהגת אף
בח"ל: **אצל חדש**. לא נהג ואע"ג
דכתיב ביה פ' ממושבותיכם בסיפיה
דאדמא: דברים יב
דולחם וקלי וכרמל וגו' לאו למימרא
צמ"מ שאתם יושבים אלא לומר שאף
בארץ לא נתחייבו כל י"ד שנה שהיו
בגלגל שכבשו ושחלקו עד שנתיישבו
בה והכיר כל אחד את שלו: או דלמא
לקולא פליג דקאמר מ"ק חוץ מן

הערלה והכלאים מהלכה וכ"ש חדש
דכתיב ביה מושבות ומשמע כ"מ
שאתם יושבים ואתא ר"א למימר אף
החדש הוא מן המזנות התלויות בארץ
ואין נוהג אלא בארץ דמושב לאחר
ירושלמי וישיבה משמע: **אקמיפא**. לא
קאי אחוץ אלא אכל מזוה התלויה
בארץ: **מאן ס"ק**. דמתני' דפליג
דרי"א: ר' ישמעאל היא. דשמעין
ליה דאמר מושב לאחר ירושה וישיבה
הוא ואין חדש נוהג אלא בארץ ואתא
ר"א למימר אף החדש נוהג כערלה
וכלאים ונוהג בכל מושבות אלמא
לחומרלא פליג: **ללמדך שב"מ כו'**. גבי

פרשת נסכים קאי צפרשת שלא לך
דכתיב כי תבואו אל ארץ מושבותיכם
ועשיתם אשה לה' וגו' וילף ר' ישמעאל
בשחיטת קדשים פ' (דף ק"א.) מקרא
דלא דא הכתוב אלא להטעין נסכים לצמות
יחיד ונפקא ליה מדכתיב^א אשר אני נתן לכם צמנת הנוהגת לצולכס
הכתוב מדבר הלכך על כרחך האי מושבותיכם לאו כ"מ שאתם יושבים
משמע דלחן צמת ציבור אלא במקום אחד אלא הוה מושב דכתיב
אתא קרא להטעין צמת ציבור אלא צמנת גלגל שהיה שם מוזב המנשת כל
י"ד שנה שכבשו וחלקו והיא צמת ציבור לא נתחייבו בנסכים אצל
משצבו לשי"ת דהיינו לאחר ירושה וישיבה נתחייבו בנסכים וזבז לא
פסקו נסכים מצמת ציבור ואפילו משחרבה שילה והיתה צמת ציבור
נזב וגבזו והיינו דקאמר ללמדך שב"מ כו' כלומר מדפריש לך קרא
צמת הנוהגת בצולכס ש"מ מושב דכתיב בנסכים לאו כ"מ משמע

דא"כ הוה לה צמת יחיד הנעשית שב"מ צענת היתר הצמות: והרי שבת. נאמר בה פ' לא תעברו וגו' ונוהגת שב"מ אף מושבותיכם דנסכים
צמ"מ קאמר וצמת יחיד הנוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר והאי דתלמיה צציאת הארץ ה"ק עד עכשו הייתם במשכן שהצמות נאקרו
ועדיין לא הקרבנתם נסכים אלא בצמות ציבור ומשצבאו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקבע משכן שילה והיו שוכנים בגלגל טרודים בזמלתמה
וקי"ל שהתורו הצמות בא כתוב זה ללמדנו כי תבואו אל הארץ ותהא צמת יחיד מותרת אף היא טעון נסכים והכי איתא בזבחים (ס:)

צמא

דא"כ הוה לה צמת יחיד הנעשית שב"מ צענת היתר הצמות: והרי שבת. נאמר בה פ' לא תעברו וגו' ונוהגת שב"מ אף מושבותיכם דנסכים
צמ"מ קאמר וצמת יחיד הנוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר והאי דתלמיה צציאת הארץ ה"ק עד עכשו הייתם במשכן שהצמות נאקרו
ועדיין לא הקרבנתם נסכים אלא בצמות ציבור ומשצבאו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקבע משכן שילה והיו שוכנים בגלגל טרודים בזמלתמה
וקי"ל שהתורו הצמות בא כתוב זה ללמדנו כי תבואו אל הארץ ותהא צמת יחיד מותרת אף היא טעון נסכים והכי איתא בזבחים (ס:)

צמא

תורה אור הש"ס

1. אלה החוקים
והנפשות אשר
תשמרון לעשות בארץ
אשר נתן אליי אבתרן
לך לרשתה כל הימים
אשר אתם חיים על
הארץ: דברים יב
2. אבד תאבדון את כל
הקמח אשר עברו שם
הגוים אשר אתם יושבים
על האדמה ועל
החריש ורמית ועל
התבועות ותחת כל עץ
רענן: דברים יב

הנהגות הב"ח

(א) נמ' שנת מק"ז אח"כ:

מוסף תוספות

א. אפי' דרבי ישמעאל
אמר להטעין נסכים
בזמנת גרולה וירושל
מושבות לאחר ירושה
וישיבה וזו נאסרה הבמות
שבאו לשילה מי"מ אח"כ
בזבז ובבועה מודה ר"י
דבמות יצבור טענה.
נסכים: מפי' ונחסי' ק"ו.
ועי' מהרש"א. ב. לשה
גרולה היא שהכתובים
מתחמקין שם במדורות
אחז תנסקת תמיד מפני
שמחליקין על רצפת שיש
בעורה. רש"י שנת יט: